

Klaudian tarina kiusaamisesta

Tää kiusaaminen tuli ajankohtaiseksi, kun mun omaa poikaa Kallea alettiin kiusaamaan koulussa. Mä ihmettelin, että miksi se ei halua mennä kouluun, koko ajan jotain mahakipua tai sellasta. No sitten Kallen kaverin äidiltä tuli viesti ja se kertoi oman poikansa sanoneen, että Kallea kiusataan. Siitä lähti Kivakoulu-hommat ja kyllä ne jotain kai auttoi, mutta mä aloin voida tosi huonosti enkä jaksanut seurata, miten Kalle pärjää.

Mä en nukkunut ja mä aloin pelätä kaikenlaista, työterveyslääkäri sanoi, että mulla on masennusta ja pitäis mennä terapeutille ja mä menin. Se väkisin kaivoi musta asiat, joita mä en todella halunnut muistaa: omaa aikaani kiusattuna.

Mä jätin sen peruskoulun ja pikkukylän heti kun pystyin, eli peruskoulun jälkeen. Mä lähdin Helsinkiin lukioon, ja mä pärjäsin opinnoissa tosi hyvin. Ekan kerran mä oikein nautin opiskelusta, kun ei tarvinnut pelätä, mitä muut sanoo mun vastauksista. Kavereita mulla ei ollut, mutta en mä niitä kaivannutkaan, mulle riitti opiskelu. Mä valmistuin viiden ällän ylioppilaaksi.

Yliopistossa oli yksinäistä. Usein kun tyypit nauraa hohottivat mun vieressä, mun eka ajatus oli, että ne nauraa mulle. Mutta sitten mä tajusin, ettei ne edes huomaa mua. Mä olin ei-kukaan. Mun mieleenikään ei tullut, että olisin yrittänyt mennä niiden tyyppien porukkaan, se tuntui ihan ylivoimaisen pelottavalta.

No, sitten mä menin töihin. Mulla oli väikkäri tehtynä kvanttifysiikasta, mutta mä menin meidän fysiikan laitokselle amanuenssiksi. Pelkkä ajatuskin, että mun pitäis puhua ja ottaa kantaa tai julkaista jotain julkisesti, tuntui ihan kauhealta. Amanuenssit pyörittää papereita, se sopi mulle. Mä halusin vain olla olemassa, en sanoa tai olla jotain mieltä.

Mä meni naimisiin mun työkaverin kanssa ja me saatiin Kalle. Mun elämän ihaninta aikaa, kunnes sen katkaisi viesti Kallen kaverin äidiltä. Mä putosin jonnekin tosi syvälle. Sitten mä halusin vaan kirota ja huutaa raivosta. Mä jauhoin mun kouluaikoja sen terapeutin kanssa ja kotona itkeä tillitin ja raivosin vuorotellen mun miehelle ja Kallelle.

Mä aloin seurata mun kiusaajia Facebookissa ja Instagramissa. Mä sain selville, että yks niistä asuu aika lähellä meitä. Terapeutti sanoi, että mun pitäis selvittää välit kiusaajien kanssa, mutta mä halusin kostaa niiden vääryydet. Mä todella vihasin ja halveksin niitä. Sille tyypille, joka asuu meidän lähellä, mä jätin haisevat muistot. Mä keräsin meidän koiran kakkapussit viikon ajan ja kävin heittämässä ne sen kiusaajan postilaatikkoon. Siis yöllä. Ettei kukaan nähnyt. Mä naureskelen kotiin tullessani, mutta kotona mä taas itkin ihan hillittömästi. Mua hävetti. Mä meinasin lähteä pyytämään siltä kiusaajalta anteeksi, mutta mun mies sanoi, että nyt olet hiljaa ja toivot, ettei kukaan nähnyt.

Ja sitten se alkoi hymyillä ja sitte nauraa ja sitte me naurettiin molemmat. Ekan kerran mä nauroin niin kiusaajien takia. Tää on muuten eka kerta, kun mä kerron tän julkisesti, en suosittelen samaa, vaikka onhan tässä hauska puolensa.

No, nykyisin Kalle on ihan tavallinen, käy koulua ja silleen. Mä napsin vielä masennuspillereitä, mutta vähemmän. Välillä on käynyt mielessä, että vois etsiä uuden työpaikan, kattella jotain uutta. Ryhtyä vaikka tutkijaksi. Toi etätyönteko kotoa tuntuu kivalta ajatukselta: saa olla oma ittensä mutta kuitenkin tehdä muutakin kuin pyöritellä papereita.